

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Kornhøst i 1936 og Misforholdet mellem Priserne paa Raastoffer og færdige Varer. Det betyder for Landbruget som Helhed, bortset fra de store Landbrug, som har Fordel af den meget store Stigning i Kornpriserne, at de Varer, som Landbruget skal købe, er blevet betydeligt dyrere, medens de Varer, som man skal sælge, ikke har været Genstand for den samme Prisstigning. Omkring Aarsskiftet laa Priserne paa Landbrugets Salgsvarer endog betydeligt lavere end for et Aar siden, Priserne paa tre af Landbrugets vigtigste Eksportsalgsvare, Smør, Æg og Kød, var saaledes fra 10 til 30 pCt. lavere i Slutningen af 1936 end i Begyndelsen af 1936. Et godt Eksempel paa, hvordan dette rammer Landbruget, faar man ved at sammenholde Priserne paa en Foderblanding og Priserne paa Smør. Man regner med, at Smørprisen normalt bør ligge 14—15 Gange højere end Prisen paa Foderblandingen. Den første Januar 1936 var Forholdstallet 15,2, medens Forholdstallet den 1. Januar 1937 kun var 9,8, hvilket er et godt Bevis paa, hvor urimeligt Forholdet er.

Enhver kan forstaa, hvilken Virkning det har for Landbruget at maatte arbejde med Raavarer, der er oppe i saadanne Priser, medens Salgsvarerne slet ikke er fulgt med. I de godt og vel to Maaneder, der er gaaet siden 1. Januar 1937, er der dog indtraadt en betydelig Bedring i Forholdet mellem Raastofpriserne og Færdigvarepriserne, og man kan vel ogsaa regne med, at Forholdet mellem disse Priser efterhaanden vil bedre sig yderligere, idet Færdigvarepriserne i det lange Løb maa afpasse sig efter Raavarepriserne. Allerede nu i Midten af Marts ser man da ogsaa, at Smørret er gaaet op i en Pris, som ligger lidt over den, vi fik i Fjor ved denne Tid, medens Priserne i Januar var betydeligt lavere. Forholdstallet har derfor bedret sig saa meget, at det er naaet op paa 13, mod den 1. Januar 1937 9,8 og 1. Januar 1936 15,2. Til Sammenligning kan nævnes, at Forholdstallet i Femaaret 1909—1914 var 14,1.

Selv om Forholdene altsaa har bedret sig noget i de sidste 2½ Maaneder, er Vilkaarene dog stadig meget ugunstige for Landbruget med de meget højere Priser paa Raastoffer og den overordentlig ringe Høst. For at lette paa disse økonomisk vanskelige Forhold har Regeringen derfor ogsaa i de sidste Par Maaneder fremsat en Række Kriseforslag, der gaar ud paa at støtte Landbruget paa forskellig Maade, og som indeholder en Støtte omregnet i Penge paa ca. en Snes Millioner

Kroner — det drejer sig om Ændringerne i Kornloven og Saasædsloven, Finanslovbevilningen til Halmtransport fra de nogenlunde halmrige Øer herovre til det meget halmfattige Jylland og endelig de Ændringer i Saneringsloven, som jeg her skal anbefale til Vedtagelse.

Forslaget er delt i to Afsnit. Det første Afsnit omhandler visse Ændringer, hvorved man i Henhold til de Erfaringer, der er indvundet under Arbejdet i den forløbne Tid, søger at forbedre den i Fjor gennemførte Lov paa visse Omraader. Man søger at lette Vilkaarene for Debitorerne, hvor de kan lattes, og søger at muliggøre en bedre Administration, saa at Sagerne kan ekspederes hurtigere til større Tilfredshed for de paagældende Debitorer. Det andet Afsnit indeholder Forslag om Rentetilskud til en Del af Landbruget og er til dels det samme som det, der gik ud af Regeringens Forslag i Fjor under Behandlingen i Landstinget, idet der den Gang ikke kunde opnaas Fler-tal for det her i Tinget.

§ 2 i det første Afsnit indeholder en Ændring, som gør det muligt at forlænge den Fredningstid, der indrømmes Debitorerne, medens Sagerne angaaende Saneringslaan behandles. Samtidig sikres det i § 3, at de Beløb, som har Fortrinsstilling hos de paagældende Debitorer, f. Eks. Skatter og Førsteprioritetsrente, bevarer denne Fortrinsstilling i Fredningsperioden. I § 4 foreslaas der en Begrænsning af Laanenes Størrelse. For de største Ejendommers Vedkommende kan der efter den gældende Lov blive Tale om meget store Beløb, og det er jo indlysende, at Risikoen er meget større ved Placeringen af Laan ret yderligt i store Ejendomme end i smaa Ejendomme. Derfor foreslaas der her den Begrænsning, at Laanet til den enkelte Ejendom højst maa udgøre 100 000 Kr. Endvidere skal Laanet i de Ejendomme, hvis Grundværdi overstiger 100 000 Kr., ikke kunne placeres længere ude end inden for 100 pCt. af Panteværdien. Som bekendt kan man ellers efter Loven placere Laanene inden for 110 pCt. af Panteværdien i den paagældende Ejendom.

I § 5 er der foreslaaet en Ændring, som tilsigter at lette Arbejdet i Bevillingsudvalget, idet man foreslaar at ophæve Bestemmelsen om, at Efterpanthaverens Tilslutning til Placering af Saneringslaanet er nødvendig. Denne Bestemmelse har nemlig vist sig at medføre overordentlig store Vanskeligheder, da der i mange Tilfælde er en Række Pant-havere bagefter det Laan, som skal afløses af Saneringslaanet, og Arbejdet med at